

Arrest

nr. 175 977 van 7 oktober 2016
in de zaken RvV X / VIII en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) (zaak gekend onder rolnummer RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) (zaak gekend onder rolnummer RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 10 november 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Uit het Eurodac-verslag blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 21 september 2015 - ten gevolge van een illegale binnenkomst - en op 30 september 2015 - ten gevolge van het indienen van een asielaanvraag - in Bulgarije werden genomen.

Op 15 december 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse overheden.

Op 28 december 2015 stemmen de Bulgaarse overheden in met de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 13.1.b. van de Dublin-III-Verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 4 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In zaak 188 389 vecht de verzoekende partij specifiek de beslissingscomponent aan tot weigering van verblijf van 4 mei 2016, zoals vervat in de bestreden bijlage 26^{quater}.

Die component luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : B. (alias A. B.) [...]

voornaam : A. N. (alias A. N.) (alias A.) [...]

geboortedatum : 02.10.1997 (alias 01.01.1997) [...]

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, vroeg op 10.11.2015 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 21.09.2015 in Bulgarije werd geregistreerd omwille van illegale binnenkomst en op 30.09.2015 tevens in Bulgarije werd geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene werd op 11.12.2015 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin stelde hij Afghanistan 2 maanden voor zijn aankomst in België te hebben verlaten en eerst per auto en te voet naar Iran te zijn gereisd waar hij voor een onbepaalde periode in een huis bij zijn smokkelaar verbleef. Daarna reisde betrokkene per auto en te voet verder naar Turkije waar hij ongeveer 5 tot 6 dagen in een huis bij zijn smokkelaar verbleef alvorens per auto en te voet door te reizen naar Bulgarije. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 21.09.2015 in Bulgarije werd geregistreerd omwille van een illegale binnenkomst en dat hij 30.09.2015 asiel vroeg in Bulgarije. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije werden geregistreerd en stelde dat hij werd verplicht om zich te laten registreren en in die context geslagen werd door de Bulgaarse autoriteiten. Tevens stelt hij dat hij niet wist voor welk doel de vingerafdrukken werden genomen en dat hij desbetreffend ook niet weet of hij asiel heeft aangevraagd in Bulgarije. Betrokkene stelde 3 dagen in de bossen, 9 dagen in een gesloten centrum en ongeveer 15 dagen in een open opvangcentrum in Bulgarije te zijn verbleven. Na zijn verblijf in Bulgarije reisde betrokkene per bus door naar Servië waar hij 2 nachten verbleef in een Afghaans park in een onbekende stad alvorens per trein door te reizen naar Kroatië waar hij 1 nacht verbleef in een tent in een onbekende stad. Na zijn verblijf in Kroatië reisde betrokkene per trein door naar België met een transit door Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Betrokkene arriveerde in België op 01.11.2015 en vroeg asiel in België op 10.11.2015.

Betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij aan de smokkelaar vroeg hem naar een goed land te brengen waar ze respect hebben voor vluchtelingen en dat België in dat kader de

keuze van de smokkelaar was. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 omdat hij stelde heel slecht behandeld te zijn geweest in Bulgarije. Betrokkene stelde dat er honden op hem werden losgelaten en dat er op hen geschoten werd waardoor iemand in zijn been werd geraakt. Hij stelde tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum maar net voldoende eten te hebben gekregen om te overleven en verklaarde dat het eten dat hij kreeg in het open opvangcentrum van slechte kwaliteit was.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 15.12.2015 werd voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties die op 28.12.2015 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er kan zeker niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Bulgarije, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dit mag er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat het de keuze van zijn smokkelaar was aan wie hij had gevraagd hem naar een goed land te brengen waar vluchtelingen worden gerespecteerd merken we op dat deze te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur en keuze van de betrokkene voor een bepaalde lidstaat.

We wensen daaromtrent ook nogmaals te benadrukken dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde niet te weten of hij effectief asiel heeft aangevraagd in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een EURODAC-resultaat type 1 opleverde met betrekking tot Bulgarije. Hieruit dient volgens ons te worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Bulgarije. Daarnaast kunnen we er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU van uitgegaan dat Bulgarije de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te

volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende het feit dat betrokkene na zijn binnenkomst in Bulgarije werd gearresteerd en opgesloten in een gesloten centrum merken we op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat werd verplicht om zijn vingerafdrukken te laten nemen benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van Verordening 603/2013 is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij werd geslagen en beschoten in Bulgarije en dat er honden op hem werden losgelaten wensen we op te merken dat vanuit de verklaringen van de betrokkene kan worden uitgemaakt dat deze feiten zich afspeelden binnen de context van de registratie van de vingerafdrukken die, zoals hierboven reeds gesteld, een verplichting is volgens Verordening 603/2013. Het is dan ook niet duidelijk in hoeverre betrokkene verzet uitte tegen deze verplichte registratie. Daarnaast wensen we op te merken dat betrokkene de omstandigheden van deze feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de feiten mogelijks kunnen staven. Zo laat betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident en in welke context deze feiten plaatsvonden.

Gezien het feit dat de betrokkene de feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, denken we te mogen besluiten dat deze feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken.

Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel - in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang - en dat er moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij slecht werd behandeld in Bulgarije en onder meer maar net voldoende eten kreeg in het gesloten centrum en eten van slechte kwaliteit tijdens zijn verblijf in een open opvangcentrum in Bulgarije merken we op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde in Bulgarije en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het betrof om een tijdelijke opschorting en dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn actuele bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen. Het merkte tevens op dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien die nog niet heeft plaatsgevonden.

Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Betreffende de toegang tot de asielprocedure benadrukken we dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-to-date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §4: "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 28.12.2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijkheid is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Bulgaarse instanties besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

We benadrukken verder dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. De verklaringen van de betrokkene dat Afghanen in België niet gedeporteerd worden is dan ook ongegrond in het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU. Daarnaast kent Bulgarije, tevens net als België, onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt

betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Het UNHCR riep in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is, volgens zijn verklaringen, een in 1997 geboren alleenstaande man en stelde tijdens zijn gehoor gezond te zijn met uitzondering van een gebroken rib. We merken op dat hij hieromtrent, of omtrent andere gezondheidsaspecten, geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons dan ook niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

We wensen hieromtrent eveneens te benadrukken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet (opnieuw) adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten en dit vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013."

In zaak X vecht de verzoekende partij specifiek het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 mei 2016 aan, zoals vervat in dezelfde bijlage 26quater.

Die component luidt als volgt:

"De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

Omwille van de verknochtheid van de beide beroepen acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het, in het kader van de goede rechtsbedeling, aangewezen beide zaken samen te voegen.

In casu betreffen beide zaken immers het aanvechten van de beslissingscomponent tot weigering van verblijf enerzijds, en het aanvechten van de bevelscomponent anderzijds, van dezelfde bestreden beslissing van 4 mei 2016, waarin werd vastgesteld dat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en de verzoekende partij bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten.

De gemachtigde van de staatssecretaris geeft conform artikel 71/3, § 3, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, een bevel om het grondgebied te verlaten af indien hij heeft vastgesteld dat de asielzoeker moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en het verblijf geweigerd wordt.

Artikel 71/3, § 3, van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Een bijlage 26quater bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld.

De verzoekende partij stelt dat het gaat om verschillende beslissingen, gesteund op verschillende rechtsgronden en verschillende rechtsgevolgen. De Raad volgt dat de component “weigering van verblijf” en de component “bevel om het grondgebied te verlaten” op verschillende rechtsgronden zijn gebaseerd en verschillende rechtsgevolgen ressorteren, doch niet dat het om op zich bestaande beslissingen gaat, hetgeen afdoende blijkt uit de term “ontvangt”, zoals vermeld in artikel 71/3, § 3, van het Vreemdelingenbesluit. Deze term wordt niet, zoals bijvoorbeeld in de situatie van een bijlage 20 of bijlage 21, gevolgd door termen met dezelfde draagwijdte als “zo nodig” of “desgevallend”.

Dit neemt niet weg dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel het verblijf kan weigeren en enkel kan vaststellen dat een asielzoeker moet overgedragen worden op basis van een bevel om het grondgebied te verlaten, na zorgvuldig onderzoek in lijn met de waarborgen, vermeld in de Dublin-III-Verordening, in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), zoals geïnterpreteerd door respectievelijk het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Beide componenten dienen afdoende gemotiveerd te worden en de Raad oefent ten aanzien van beide componenten zijn wettigheidstoets uit.

De Raad acht het om de voormelde redenen kunstmatig en niet bevorderlijk voor de goede rechtsbedeling om in twee verschillende verzoekschriften beide componenten aan te vechten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 18 en 19 van het Handvest en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“Verwerende partij oordeelt dat Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 20(5) van voormelde Verordening iuncto artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Zij meent dat de “verantwoordelijke lidstaat” aan de internationaal en Europees rechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij voldoet terwijl gezaghebbende internationale rapporten aantonen dat het tegendeel waar is: kandidaat asielzoekers waaronder personen met dezelfde nationaliteit als verzoekende partij worden door de politie geslagen, bestolen en naar Turkije teruggestuurd (zie stuk nr. 3: Human Rights Watch, Bulgaria: Pushbacks, Abuse at Borders, 20 January 2016, <http://www.refworld.org/docid/56a13dbb10ba.html>).

Nationale media vieren zelfs met een heldenstatus de vluchtelingen-jagers die als burger asielzoekers opjagen en onder schot houden totdat de politie dezen arresteert en terugstuurt zonder enig respect voor de Europeesrechtelijke regelgeving inzake asiel.

De afname van de vingerafdrukken in Bulgarije staat niet gelijk met het indienen van een asielaanvraag zoals verwerende partij verkeerdelijk wil doen geloven.

Buiten de bevestiging van de “verantwoordelijke lidstaat” voor terugname van 28 december 2015 heeft verwerende partij geen enkele garantie gekregen dat de asielaanvraag effectief zal behandeld worden. Rekening houdende met de voormelde rapportering waarvan zij niet onwetend kan minstens mag zijn diende verwerende partij dit zeker te onderzoeken.

Bij gebrek aan zekerheid over de behandeling van de asielaanvraag bestaat zoals aangetoond het reële risico op refoulement.

Verwerende partij gaat enkel uit van een loutere veronderstelling zonder nader onderzoek aangekleed in stereotype bewoordingen en formules die in elke Dublin beslissing terugkeren en hierdoor elk gebrek van individueel onderzoek van de aanvraag van betrokkene aantoon. Verwerende partij voert achteraf ook geen enkele feedback uit om te weten of haar veronderstellingen bewaarheid worden.

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

Het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is een bijzonder invulling van het absoluut recht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 23 van de gecoördineerde Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij is daarom verplicht het recht op asiel van verzoekende partij te garanderen door deze zelf te behandelen.

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken maar zich te verschuilen achter standaardmotieven en door de actualiteit achterhaalde bronnen handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

In casu had verwerende partij rekening moeten met de meest actuele bronnen zoals geciteerd en aan onderhavig verzoekschrift toegevoegd die haar geciteerde bronnen kennelijk achterhaald maken zoniet een selectief karakter geven.

Verzoekende partij toont hoger aan dat de behandeling van haar asielaanvraag niet gegarandeerd is waardoor haar fundamenteel recht op internationale bescherming tot garantie van haar recht op een menswaardig leven wordt geschonden en voldoet hiermee aan haar bewijsplicht.

Door hiermee geen rekening te houden schendt de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie en moet minstens had moeten op de hoogte zijn van het voorgaande.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid noch kan zij haar beslissing in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van de ingeroepen middelen.”

En

“Het niet in bezit zijn van de documenten vereist in artikel 2, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 leidt niet verplicht tot het niet toelaten van de asielzoeker op het Belgisch grondgebied.

Artikel 2, al. 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 verduidelijkt immers dat: “De minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij Koninklijk Besluit vastgestelde regelen.” (eigen onderlijning).

De loutere verwijzing naar artikel 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 is daarom op zich geen dragend motief van de bestreden beslissing.

Artikel 71/3, § 3 van voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de Verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model bijlage 10bis of bijlage 10ter.” (eigen onderlijning).

Het motief dat verzoekende partij het verblijf werd geweigerd volstaat dus niet op zich om de bestreden beslissing te schragen: verwerende partij moet eveneens cumulatief aantonen dat zij verplicht is (“moet”) om verzoekende partij terug te sturen naar de “verantwoordelijke Staat”.

Verwerende partij laat na deze verplichting aan te tonen minstens kan het argument dat de Dublin III-regeling moet worden toegepast niet gelden als verplichting omdat de Dublin III-regeling niet raakt aan de soevereiniteit van verwerende partij om het mechanisme van de “verantwoordelijke lidstaat” naast zich neer te leggen integendeel considerans 11 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking) verplicht haar om dit mechanisme naast zich neer te leggen wanneer onder andere niet aan de Europese standaarden van opvang in de zin van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming kan worden voldaan door de “verantwoordelijke Lidstaat”.

Voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 houdt de Lidstaten in considerans 26 er aan dat zij samenwerken op het gebied van opvang van de verzoekers om internationale bescherming en dat de nationale opvangregelingen doeltreffend werken (considerans 26) zodat een menswaardige levensstandaard wordt gegarandeerd (considerans 25).

Artikel 17 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 schrijft voor dat de materiële opvangvoorzieningen beschikbaar moeten zijn op het ogenblik dat het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend.

Deze materiële opvangvoorzieningen van brood, bed en bad moeten een levensstandaard bieden die aan de verzoekers om internationale bescherming de bestaansmiddelen garandeert en de fysieke en geestelijke gezondheid van dezen beschermt (artt. 17, §§ 2 e.v. en 18 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013). Deze materiële opvangvoorzieningen moet verder met de nodige minstens spoedeisende en essentiële behandelingen worden aangevuld (art. 19 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013) om van een menswaardige levensstandaard te kunnen spreken.

In casu is dit niet het geval. Verschillende update rapporten van Amnesty International documenteren op overtuigende wijze dat de omstandigheden van opvang niet aan de minimum Europeesrechtelijke voorwaarden van opvang voldoen en zijn dermate slecht dat zij hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling inhouden. Dit was in het verleden zo (zie stuk nr. 3: Amnesty International, Amnesty International Report 2015/16 - Bulgarija, 24 February 2016, <http://www.refworld.org/docid/56d05b6ee.html>) en geldt nog steeds (zie stuk nr. 4: Amnesty International, Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue, 31 March 2014, EUR 15/002/2014, <http://www.refworld.org/docid/533e7db24.html>). Human Rights Watch geeft verder aan dat de politie asielzoekers berooft en terugduwt (Human Rights Watch, “Bulgaria: Pushbacks, Abuse at Borders”, 20 januari 2016, <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=printdoc&docid=56a13dbb10ba>, p. 1/5). Nationale media viëren zelfs met een heldenstatus vluchtelingen-jagers die als burger asielzoekers opjagen en onder schot houden totdat

de politie dezen arresteert en terugstuurt zonder enig respect voor de Europeesrechtelijke regelgeving inzake asiel.

Verwerende partij heeft naast de instemming tot terugname geen enkele garantie gekregen dat verzoekende partij van brood, bed en bad zal voorzien worden. Zij gaat enkel uit van de loutere en misplaatste veronderstelling zonder onderzoek aangekleed in stereotype bewoordingen en formuleringen dat elke Lidstaat te allen tijde aan de Europeesrechtelijke regelgeving voldoet terwijl dit niet zo is en verzoekende partij het tegendeel aantoonst (cf. *supra*).

Verwerende partij als Lidstaat en gesprekspartner kan hierover niet onwetend zijn minstens dient dit vanuit haar wettelijke opdracht te weten.

Bij gebrek aan enig onderzoek daaromtrent handelt verwerende partij onzorgvuldig.

De motieven zijn kennelijk niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt: “dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht” rekening moet worden gehouden “met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij” (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM, *Y./Rusland* van 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi/Italië* van 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk* van 30 oktober 1991, § 108 *in fine*) (eigen onderlijning).

Bij deze beoordeling hecht het Europees Hof voor de Rechten van de Mens “belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM, *M.S.S./België en Griekenland* van 21 januari 2011, §§ 347-348; EHRM, *Said/Nederland* van 5 juli 2005, § 54).

In casu had verwerende partij rekening moeten met het gebrek aan ernst waarmee de “verantwoordelijke lidstaat” kandidaat vluchtelingen behandelt en opvangt. De enkele vaststelling dat het UNHCR nog geen nieuw verbod adviseerde over het terugbrengen van asielzoekers naar Bulgarije ontkracht de geciteerde vaststellingen van Amnesty International en Human Rights Watch niet waaraan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens doorslaggevend belang hecht niet. Zij diende hiermee rekening te houden en anderszins te beslissen.

Verzoekende partij toont hoger het reële risico op mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bij terugkeer aan en voldoet hiermee aan haar bewijsplicht.

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie en moet minstens had moeten op de hoogte zijn van het voorgaande.

Doordat verwerende partij dit niet naging noch verzoekende partij hoorde handelde zij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Door de uitvoering van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waardoor zij bloot komt te staan aan het reële risico op onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 wat leidt tot de schending van het non-refoulementbeginsel in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals hierna wordt aangetoond.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslist de Raad

van State en uw Raad dat er mag geen bevel gegeven worden wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking onthouden (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Ter ondersteuning is verzoekende partij van oordeel dat het recht op asiel haar zou worden ontnomen gezien het onzeker is dat de asielaanvraag zal worden behandeld in Bulgarije. Er zou geen concreet onderzoek zijn gevoerd, en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zou zich hebben verscholen achter standaardmotieven en door de actualiteit achterhaalde bronnen.

Verzoekende partij steunt zich op volgende rapporten:

- Amnesty International 24.02.2016;
- Amnesty International 31.03.2014;
- Human Rights Watch 20.01.2016.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Bulgarije.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Bulgarije en de beweerdelijke onzekere behandeling van de asielaanvraag, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zal ondergaan.

Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Bulgarije het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, noch dat zij daar geen beroep kon doen op de bevoegde instanties. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Bulgarije, te maken had met een voorgehouden slechte behandeling: er zouden honden op hem zijn losgelaten, er zou zijn geschoten, er zou in het gesloten centrum maar net genoeg eten zijn geweest om te overleven en in het open centrum zou het eten van slechte kwaliteit zijn geweest.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Bulgarije.

Verzoekende partij heeft geen enkel bewijs van zijn beweringen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing hieromtrent terecht opgemerkt dat:

[...]

Verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij er niet in slaagt om tijdens het interview de omstandigheden van deze vermeende feiten verder te duiden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft derhalve geheel terecht gesteld dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken of het al dan niet een eenmalig incident betreft en binnen welke context of omstandigheden deze plaatsvonden. Op het ogenblik dat verzoekende partij werd ondervraagd nopens de omstandigheden van opvang of behandeling die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag zouden rechtvaardigen slaagde zij er niet in aan te duiden waar en wanneer de beweerdde feiten zouden hebben plaatsgevonden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie merkte verder geheel terecht op dat verzoekende partij, indien zij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van verzoekende partij en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Bulgarije slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Bulgarije geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

“(…) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om deze reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt.” (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoont dat de algemene situatie nopens asielzoekers in Bulgarije van die aard is dat zij een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

Ter ondersteuning van haar kritiek verwijst verzoekende partij naar het Amnesty International rapport van februari 2016 en maart 2014, en een artikel van Human Rights Watch.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat de door de verzoekende partij geciteerde rapporten geen structurele gebreken vaststellen in Bulgarije. De opmerkingen inzake de context van de grenscontrole geven geen inzicht inzake de situatie in het binnenland.

Dat motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook in de bestreden beslissing: "We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertonen dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen."

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek als zou de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij onzeker zijn, herhaalt verweerder dat uit motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij door de Bulgaarse asielinstanties nog niet werd afgewezen, gelet op het feit dat het terugnameverzoek door de Bulgaarse autoriteiten uitdrukkelijk aanvaard werd in toepassing van artikel 20(5) van de Dublin III-verordening.

In de bestreden beslissing werd hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Bulgaarse instanties besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming."

Verzoekende partij toont niet aan op grond van welke informatie de voormelde motivering onjuist zou zijn.

Verweerder wijst tot slot nog op volgende (zeer) recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd geoordeeld dat een overdracht naar Bulgarije geen schending van art. 3 EVRM uitmaakt:

"In haar nota met opmerkingen wijst verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens [gemotiveerd] op basis van het advies van het UNHCR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd." (R.v.V. nr. 166.566 dd. 26.04.2016)

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdde behandeling die zij zou ondergaan in Bulgarije. Terwijl dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Bulgarije dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdde behandeling die zij zou ondergaan in Bulgarije. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Bulgarije dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen" en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 105 888 van 25 juni 2013)

Gelet op het voormelde kan er ook geen schending van artikelen 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden weerhouden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

En

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat nergens in de bestreden beslissing formeel een bevel zou gegeven worden. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing enkel artikel 2 van de vreemdelingenwet vermeldt.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 71.3 van het KB dd. 08.10.1981 luidt als volgt:

"§ 3. Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis (of bijlage 10ter). De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater."

Terwijl artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij (Europese regelgeving die België bindt), tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding (één maand) te boven mag gaan. (Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.)" (vetschrift toegevoegd)

Uit voormelde bepalingen blijkt uitdrukkelijk dat de Belgische regelgever aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft voorgeschreven om -indien een asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat moet overgedragen worden- een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, tezamen met de beslissing tot weigering van verblijf onder het model van een bijlage 26quater.

Terwijl artikel 51/5, §3 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de betrokken vreemdeling kan gelasten zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze verantwoordelijke Staat aan te melden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist

zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten.”

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ook verduidelijkt wordt om welke reden de verzoekende partij bevolen wordt het Belgisch grondgebied te verlaten en zich binnen de 10 dagen aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse instanties, met name om de reden dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste binnenkomstdocumenten.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 71.3 van het KB dd. 08.10.1981 kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou gemotiveerd zijn, vermits de rechtsgrond voor het in casu betekende bevel wel degelijk vermeld wordt in de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat de bestreden beslissing niet zou hebben nagegaan of er voldoende opvangvoorzieningen voorhanden zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de opvangmogelijkheden in Bulgarije en heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een risico op een schending van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder wijst hieromtrent naar de uiteenzetting in antwoord op het middel ontwikkeld tegen de beslissing tot weigering van verblijf (zie supra).

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat door de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekende partij haar recht verliest op een effectief beroep in de zin van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De kritiek van verzoekende partij is vooreerst niet gericht tegen de bestreden beslissing, doch betreft een kritiek op de wet, die voorziet in een annulatiebevoegdheid voor de annulatierechter. De Raad kan een dergelijke kritiek niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Bovendien laat verweerder gelden dat het recht op een daadwerkelijk beroep zoals omschreven in artikel 47 van het Handvest, met toepassing van artikel 52, lid 3 van dit Handvest moet worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft.

Terwijl het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).1[1]

Derhalve veronderstelt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven die worden ontwikkeld in het licht van artikel 3 van het EVRM, door een rechterlijke instantie mogelijk maakt.

Evenwel dient voor de beoordeling van een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM, rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekende partij beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die wordt aangevoerd, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te zijnen aanzien zou kunnen worden geschonden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs

wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt (zie met name Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 75; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 53; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 99).^{2[2]}

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/82 §4, tweede lid e.v. van de Vreemdelingenwet).

Aan deze procedure is een schorsende werking verbonden overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet, terwijl de wetgever expliciet heeft voorzien dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een nauwgezet en zorgvuldig onderzoek dient over te gaan van de voorgelegde bewijsstukken, inzonderheid indien er een schending van een absoluut grondrecht zoals artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd (artikel 39/82, §4, 4e lid van de wet).

Overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet zal, behoudens toestemming van de betrokkene, t.a.v. de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, immers slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn voor de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.

Daarenboven stipuleert artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat “de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”.

Mede in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Stella Josef t. België* van 27.02.2014, waarbij geoordeeld werd dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief rechtsmiddel zijn wanneer een vreemdeling nog niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering en een schending van artikel 3 EVRM inroept, moet worden vastgesteld dat waar er vóór de wetswijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet was ingeschreven dat de vreemdeling voorwerp moest zijn van een uitwijzingsbevel waarvan de uitvoering imminent is, om een vordering tot schorsing in UDN te kunnen indienen^{3[3]}, ingevolge de wetswijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt gestipuleerd dat “indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering”.

De nieuwe bepaling impliceert aldus dat er ook situaties van uiterst dringende noodzakelijkheid mogelijk zijn indien een vreemdeling niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering.

Het loutere feit dat de rechtszoekende het mogelijks eenvoudiger zou hebben, indien er één beroep met volle rechtsmacht zou openstaan tegen alle beslissingen betreffende de verblijfsreglementering van vreemdelingen, volstaat uiteraard niet om te besluiten dat de huidige procedure geen effectief rechtsmiddel zou inhouden of niet zou voorzien in een daadwerkelijke rechtsbescherming.

Verzoekende partij houdt verder voor dat zij zal worden gerepatrieerd naar Bulgarije zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden, doch gaat eraan voorbij dat hij niet het voorwerp uitmaakt van een gedwongen verwijdering. Haar betoog mist feitelijke grondslag.

Voor het overige uit verzoekende partij allerlei theoretische beschouwingen, doch zij maakt hierbij geen schending aannemelijk van de door haar aangevoerde rechtsnomen.

Het weze herhaald dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kritiek op de wet niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359), alsook dat de wetgever de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft aangepast teneinde te voldoen aan de rechtspraak van het EHRM en het HVJ.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet geschonden wordt doordat bepaalde procedurele vereisten worden gesteld. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.),

Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verweerder merkt nog op dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 EVRM geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 EVRM. Uit de bespreking van het middel gericht tegen de beslissing houdende de weigering van verblijf blijkt dat geen schending van artikel 3 EVRM kan worden weerhouden, terwijl verzoekende partij voor het overige geen schending van een verdragsartikel van het EVRM aanvoert.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat er een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betreft deze schendingen op - het ook door haar geschonden geachte - artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" en op artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen', dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De verwerende partij vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien de verwerende partij niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat,

indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De verwerende partij stelt dan ook op correcte gronden dat, in het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, een doorgedreven onderzoek vereist is om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat een kandidaat-vluchteling zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de betrokken lidstaat.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat, waarnaar de verzoekende partij dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de Dublin-III-Verordening tijdelijk op te schorten. De verwerende partij was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gevoerd inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

De verwerende partij heeft haar standpunt dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduid dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo wees ze erop dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten, die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht, te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland, zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt zich ervan bewust te zijn dat het 'AIDA-rapport' van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, als uitgangspunt hanteert.

In het 'AIDA-rapport' van 30 september 2015, waarnaar ook in de bestreden beslissing meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden sinds 2015 zijn verslechterd. Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: *"Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated"* (AIDA-rapport, p. 12). Er wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: *"Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated"* (p. 11) en *"Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures"* (p. 12). Bijgevolg blijkt uit het recente 'AIDA-verslag' van oktober 2015, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst, dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende

financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielprocedure en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid.

De Raad erkent dat in de bestreden akte terecht wordt aangegeven dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De verwerende partij vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien zij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien hij niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublin-terugkeerder zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de lidstaat van bestemming. Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris het in de bestreden beslissing terecht stelt, is *“Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* (cf. artikel 3.2 Dublin-III-Verordening), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld.

De verwerende partij stelt dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden de verwerende partij meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er bijna geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie de verwerende partij – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat *“maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”*

De verwerende partij ontkent niet dat uit het ‘AIDA-rapport’ blijkt dat in de periode van januari 2015 tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend, terwijl uit de Eurostat-gegevens blijkt dat in de Europese Unie in 2015 aan 67% van de Afghaanse asielzoekers een dergelijke status wordt toegekend. Uiteraard dient met statistische gegevens steeds zeer voorzichtig te worden omgesprongen, doch een dergelijk significant verschil kan niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten en doet in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, wel degelijk vragen rijzen omtrent de wijze waarop asielaanvragen van Afghaanse onderdanen in Bulgarije worden behandeld.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Voorts moet worden geduid dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het ‘AIDA-verslag’ van oktober 2015 wordt daarnaast

uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet worden afgedaan als “niet zwaarwichtig”.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan de verwerende partij niet meer dienstig verwijzen naar de situatie, zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van een meer recent verslag is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “kritische kanttekeningen” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “ernstige gebreken zijn”. Het feit dat het UNHCR de verwerende partij niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije, zoals omschreven in het bronnenmateriaal waarnaar de verzoekende partij verwijst, verder kan worden gehanteerd. De verwerende partij kan haar eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen, niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR de verwerende partij geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

In dit verband wijst de Raad er voorts nog op dat niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstige Dublin-criteria verantwoordelijke lidstaat een invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Wel komt het aan de verwerende partij toe om na een zorgvuldig onderzoek van de toonaangevende rapporten, uiteen te zetten waarom er geen structurele tekortkomingen in de opvang en de asielprocedure zijn. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij *in casu* nagelaten heeft dit te doen. De Raad wijst er wel op dat niet van de gemachtigde van de staatssecretaris verwacht wordt *in extenso* alle informatie in de door hen aangehaalde rapporten in de bestreden beslissing weer te geven, doch moet wel blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris een zorgvuldige beoordeling van de rapporten heeft gemaakt, hetgeen zoals *supra* werd toegelicht *in casu* niet gebeurd is. De Raad is in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Aldus blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten heeft om een zorgvuldig onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure, zodat de bestreden Dublinoverdracht niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) (zaak gekend onder rolnummer RvV 188 383). Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS